సమతుల్యత :

జీవితంలో ప్రతి విషయం సజావుగా సాగిపోతుందన్న గ్యారంటీ ఏమీలేదు. ఒక్కోసారి మనకు తెలియకుండానే మన కుటుంబసభ్యుల సంబంధాల్లో స్మతుల్యత దెబ్బతినవచ్చు. ఇలా సమతుల్యత దెబ్బతినడానికి ముఖ్యంగా రెండు కారణాలుంటాయి.

1. పెద్దలు పిల్లలకు తగినంత గుర్తింపు నివ్వకపోవడం.
2. పిల్లలకు అవసరమైన దానికన్నా ఎక్కువ స్వేచ్ఛ నివ్వడం.

1. గుర్తింపు :

ప్రతి వ్యక్తీ తన ఉనికినీ, తను చేసిన పనినీ ఇతరులు గుర్తించాలనుకుంటాడు. రామ్‌గోపాల్ వర్మ సినిమా తీసినా, లతామంగేష్కర్ పాటపాడినా, మైకేల్ జాక్సన్ టీ.వీ స్క్రీన్‌మీద కనబడ్డా అది కేవలం డబ్బు కోసమే కాదు. కోట్లు కోట్లు డబ్బు సంపాదించిన వాళ్ళు కూడా క్రీడారంగంలోను, రాజకీయరంగంలోను, మిగతా రంగాల్లోను రేయింబవళ్ళు కష్టపడటానికి కారణం ఈ గుర్తింపే.

మనిషిలో ఈ గుణం బాల్యదశ నుంచే వుంటుంది. ప్రతి పిల్లవాడు తన కుటుంబంలో తనో ముఖ్యమైన, ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిగా గుర్తింపుపొందాలని బాల్యదశనుంచే అనుకుంటాడు. ప్రతి పిల్లవాడు తన తల్లి, తన తండ్రి, తన ఇల్లు లాటి భావనలతోనే పెరుగుతాడు. ఈ భావనకు తల్లీ తండ్రీ సక్రమంగా తోడ్పడాలి. అప్పుడు పిల్లలు ఒంటరితనంతో బాధపడే అవసరం రాదు.

ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళు తమనొక వ్యక్తిగా గుర్తించకపోతే ఆ పిల్లలు ప్రేమరాహిత్యంతో బాధపడతారు. ఇక్కడొక ఉదాహరణ బెబుతారు.

సుధ అనే ఒక అమ్మాయి తల్లిదండ్రులు ఇద్దరూ ఉద్యోగస్తులు. ఆ అమ్మాయి అన్నయ్య, అక్కయ్య కూడ చదువులో ఫస్ట్ వస్తుంతారు. చదువు విషయంలో ఆ అమ్మాయి సగటు విధ్యార్ధిని. కుటుంబంలో నలుగురూ కలిసి ఆ అమ్మాయిని ఆటపట్టించేవారు. సుధను అనాధాశ్రమం నుంచి తీసుకువచ్చి పెంచుకున్నామని అంటుండేవారు. నలుగురూ కలసి నవ్వుకునేవాళ్ళు.

అయినా సుధ తనొక ప్రత్యేక వ్యక్తినని, తనకొక ప్రత్యేకమైన వ్యక్తిత్వం వుందనే ఆత్మవిశ్వాసంతోనే పెరిగింది. దానికి కారణం ఆమె బామ్మ, తాతయ్యలే. స్కూల్‌నుంచి రాగానే సుధ బామ్మ తాతయ్యలతో స్కూల్లో జరిగిన విషయాలన్నీ చెప్పేది. బామ్మ బాధపడితే ఓదార్చేది. ఆ అమ్మాయి ఏదైనా విజయం సాధిస్తే మెచ్చుకునేది.

సుధ క్రమంగా ఉన్నతమైన వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకుంది. తాతయ్యా, బామ్మలు సుధకు

వాళ్ళ అమ్మా, నాన్న, అన్నయ్య, అక్కయ్యల పట్ల మంచి అభిప్రాయాన్నే కలగజేశారు. వాళ్ళకు సుధంటే ఇష్టమేనని, కేవలం అది డాంబికంగా ప్రదర్శించడం ఇష్టం లేకనే వాళ్ళలా ప్రవర్తిస్తున్నారని చెప్పి సుధలో ఆత్మవిశ్వాసాన్ని కలగజేసింది వాళ్ళ బామ్మ.

సుధ ఆత్మీయతతో, ఆత్మవిశ్వాసంతో పెరగడం వల్ల వైవాహిక జీవితం కూడా సుఖంగానే సాగింది.

తన పిల్లలకు కూడా ఇప్పుడామె ప్రేమనీ, ఆప్యాయతనీ ఇస్తుంది. అసలెవరూ పట్టించుకోకుండా, అందరిచేత నిర్లక్ష్యంపబడి వుంటే సుధ పరిస్థితి మరోలా వుండేది. 'నేను, నా ఇల్లు, నా కుటుంబానికి చెందిన వాడిని' అన్న అభిప్రాయం పిల్లలకు చాలా బలాన్నిస్తుంది.

2. అవసరమైన దానికన్నా ఎక్కువ స్వేచ్ఛ నివ్వడం :

పిల్లలు తల్లిదండ్రులిచ్చిన స్వేచ్ఛకన్నా ఎక్కువ కావాలి అని కోరుకుంటారు. ఇలాంటి పరిస్థితిలో అవసరమైన దానికన్నా స్వేచ్ఛఎక్కువిస్తే పిల్లలు చెడిపోవటానికి అవకాశం చాలావ ఉంది. అసలివ్వకపోవడం పిల్ల బాధ్యత తెలియకుండా పోవడం, ఆత్మవిశ్వాసాన్ని కోల్పోవడం కూడా జరుగుతుంది. చిన్నప్పుడు సరైన స్వేచ్ఛలేని పిల్లలు, పెద్దయ్యాక సరైన నిర్ణయాల్ని తీసుకోలేక సలహాకోసం ఎదురుచూస్తారు.

వంటరిగా వుండటానికి భయపడతారు. పన్నెండేళ్ళు దాటిన పిలలు ఒంటరిగా బస్‌లోగాని, రైల్లోగాని తప్పనిసరిగా ప్రయాణం చేయవలసి వచ్చినప్పుడు, అలా చెయ్యలేకపోతే వాళ్ళ తల్లిదండ్రుల పెంపకంలో ఏదో లోటుందన్నమాట.

చాలామంది తల్లిదండ్రులు పదిహేనేళ్ళు దాటిన పిల్లల్ని కూడా ఒంటరిగా ఒక ఊరినుంచి వేరే ఊరికి పంపడానికి భయపడతారు. ఇందువల్ల పిల్లల్లో ఆత్మవిశ్వాసం పూర్తిగా దెబ్బతింటుంది. ఎప్పుడూ ఎదుటివాళ్ళ సానుభూతి కోసం చూడటం, వాళ్ళ ప్రేమకోసం తపించిపోవడం చేస్తుంటారు.

పిల్లల్లో అవసరమైన పనిపట్ల ఇష్టాన్ని, పనిచేసే గుణాన్ని పెద్దలే కల్పించాలి. పనంటే - చేతకాని వాళ్ళు చేసేది, డబ్బులకోసం చేసేది, అవసరమైన వాళ్ళు మాత్రమే చేసేది అన్న భావం పిల్లల్లో కలిగితే పెద్దయ్యాక కూడా వాళ్ళు సోమరిపోతులుగా తయారయ్యే అవకాశముంది.

ఇక్కడొక ఉదాహరణ చెబుతాను. రాధిక వాళ్ళింట్లో కుటుంబ సభ్యులందరూ ఐక్యమత్యంగా వుంతారు. కలిసి టీ.వీ చూస్తారు. కలిసి భోజనం చేస్తారు. ఇతరులకు వాళ్ళ ఐకమత్యాన్ని చూస్తే ముచ్చటగా వుంటుంది. రాదికకి మాత్రం తన ఇల్లు ఒక సాలెగూడులా అనిపిస్తుంది. దానిలోంచి తను బయటకు రాలేకపోతున్నానని భాదపడుతూ వుంటుంది.

రాధికని తల్లిదండ్రులు మాత్రమే వేరే ఇంటికి పోనిచ్చేవారుకాదు. 'మనింట్లోనే మనకి

ఎన్నో పనులున్నాయి. ఇంక వేరేవాళ్ళతో తిరగడానికి తీరికెక్కడుంది' అని ఆంక్షలు పెట్టేవారు. ఆమె ఎక్కడికెళ్ళినా ఇంట్లోవాళ్ళతోనే కలిసి వెళ్ళాలి. స్నేహితులతో కలిసి సరదాగా పార్క్‌కి కూడా వెళ్ళే అవకాశం లేదు. రాధికకి క్రమక్రమంగా తమతోటి పిల్లలంటే భయం, బెరుకు ఏర్పడింది. తన కుటుంబ సభ్యులతో తప్ప ఇంకెవ్వరితోనూ వుండలేకపోయేది. అలాగే పెరిగి పెద్దదైంది.

రాధిక ఉద్యోగంలో చేరాక ఎవరితో ఎలా మాట్లాడాలో తెలియక అందరితోను ముభావంగా వుండేది. రాధిక గర్విష్టి, 'అహంభావి' అనే టైటిల్స్ అందరూ ఆమెకి ఇచ్చేసారు. రెండు, మూడు నెలల్లోనే ఆమె ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేయవలసి వచ్చింది.

తనకో వ్యక్తిత్వం, స్వతంత్రం లేదని, తననలా తయారుచేశారని ఆ అమ్మాయికి తెలియదు. చివరికి రాధికకి పెళ్ళయింది. ఆమె పూర్తిగా అన్ని విషయాల్లో భర్తమీదే ఆధారపడవలసి వచ్చింది.

దీనికి పూర్తిగా వ్యతిరేకమైన మరొక ఉదాహరణ చెబుతాను.

రమేష్ తల్లిదండ్రులు జీవితంలో కష్టపడి పైకొచ్చినవాళ్ళు. వాళ్ళకి 'విశ్రాంతి' అన్న పదానికి అర్థం తెలియదు. పిల్లలతో కూడ అస్తమానం యేదో ఒక పని చేయిస్తూ వుండేవాళ్ళు. ఇప్పుడు రమేష్‌కి నలభై ఏళ్ళు నిండాయనుకుందాం.

అయినా కూడా ఇన్నేళ్ళలో తను వాళ్ళతో ప్రేమగా మాట్లాడిన సందర్భాలు కాని, తన వాళ్ళని కాని, వాళ్ళు తనను కాని మెచ్చుకున్న సందర్భాలు లేవు. తండ్రీ కొడుకుల మధ్య సంబంధం కేవలం పని, డబ్బు మాత్రమే.

రమేష్ స్కూల్ జీవితంలో ఒక సంఘటన జరిగింది. రమేష్‌కంటే సీనియర్స్ కొందరు అతనిని ఆటపట్టించేసరికి, సహజంగా ఆవేశపరుడైన రమేష్ అందులో ఒకణ్ని కొట్టాడు. వాళ్ళందరూ కలిసి రమేష్‌ను బాగా కొట్టి వీధిలో పడేసి వెళ్ళిపోయారు. తలకూ, మొఖానికీ బాగా దెబ్బలు తగిలిన రమేష్ ఊపిరాడక రోడ్డుమధ్యలో కూర్చొని వెక్కి వెక్కి ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు.

తల పక్కకి తిప్పిచూస్తే తన యింటి వరండాలో తన తండ్రి నుంచొని తనవైపే చూస్తుండడం కనబడింది. ఇన్ని దెబ్బలు తిని తను బాధపడుతుంటే, ఇదంతా చూస్తూ కూడా తండ్రి, తనకు సహాయం చేయకపోవటంతో, తండ్రి దగ్గరకు వెళ్ళి "నువ్వెందుకు నాకు సహాయానికి రాలేదు" అని అడిగాడు.

ఇంట్లోకి వెళ్తున్న తండ్రి అతనితో "ఇది నీకు గుణపాఠంగా భావించు. నీ బాధను నువ్వే పడాలి. ఎవ్వరూ నీకు సహాయం చేయరు" అన్నాడు. తనకు సంబంధించిన అన్ని పనుల్లో తనే నిర్ణయాలు స్వయంగా చేసుకోవలసి రావటంతో అతనికి ఏ పనైనా స్వంతంగా చేయగల శక్తి వచ్చింది.

కానీ రెండవవేపు నుంచి ఒక దురదృష్టకరమైన పరిణామం రమేష్‌కి ఏర్పడింది. చిన్నప్పటినుంచి అన్ని బాధలను తనొక్కడే ఎదుర్కోవలసి రావడంతో తనిలో ప్రేమరాహిత్యం మొదలయింది. ఎవర్నీ నమ్మేవాడు కాదు. 'ప్రేమ ఇవ్వడం తీసుకోవాడం కూడా ఒక బిజినెస్' అన్న మనస్తత్వం అతనిలో డెవలప్ అయిన తరువాత ఒక 'ఇంట్రావర్ట్'గా మారిపోయాడు. అదృష్టవశాత్తు భార్య అనుకూలవతి అవడంతో ప్రేమ, ఆప్యాయతలు పంచి ఇవ్వడంతో అతనికి మానవతా విలువలు తెలిసి తండ్రి యొక్క ప్రభావం నుంచి క్రమక్రమంగా బయటపడ్డాడు. ఒకవేళ అతని భార్య కూడా అతనిలాగా మెటీరియలిస్ట్ అయ్యుంటే ఆ సంసారం పూర్తిగా నాశనం అయ్యుండేది.

ఈ రెండు ఉదాహరణల్లో ఒకటి అవసరమైనదానికన్నా ఎక్కువ ఆప్యాయత నివ్వడం, రెండవది అవసరమయినంత ఆప్యాయత నివ్వకపోవడం. ఈ రెండూ తప్పే.

ఇదే ఉదాహరణలో తన భార్య మాటిమాటికీ పుట్టింటికి ఫోన్ చెయ్యడం, మాట్లాడటం, రమేష్‌కి విచిత్రంగా అన్పించేది. తల్లిదండ్రులతో పిల్లలు అంత సన్నిహితంగా వుంటారనీ, అవతలి వాళ్ళకోసం యివతలి వాళ్ళు అంతగా తపించిపోతారనీ రమేష్‌కి ఇరవై అయిదేళ్ళ తరువాత మొట్టమొదటిసారి తెలిసింది.

అతనికి ఈ ప్రేమ చాలా గొప్పగా కనిపించింది. తన తండ్రి పెంపకంలో అలవడిన వ్యక్తిత్వం ఒకవేపు, తన భార్య పంచిచ్చిన ప్రేమ మరొకవేపు - ఈ రెండింటితో మొదట్లో సమతుల్యం కాకపోయినా, తరువాత్తరువాత ఈ జీవితానికి అలవాటుపడి అందులో వుండే ఆనందాన్ని ఆస్వాదించసాగాడు.

ఇప్పుడు మరొక ఉదాహరణ చెబుతాను. లక్ష్మి, కమల ఇద్దరు స్నేహితురాళ్ళు. లక్ష్మి చిన్నప్పటినుంచి తల్లిదండ్రుల పెంపకంలో ఒక వ్యక్తిత్వం వున్న అమ్మాయిగా రూపుదిద్దుకుంది. తనేంటో, తనేం చేయాలో, భర్తని ఎలా సుఖపెట్టాలో ఆ అమ్మాయికి కరెక్టుగా తెలుసు. గ్రాడ్యుయేట్ అయ్యింది. ఉద్యోగంలో జాయినయింది. తల్లిదండ్రులు చూపించిన సంబంధం చేసుకుంది. మొగుడు తాగుబోతు. పెళ్ళికిముందే అతనికి ఒక ఎఫైర్ వుంది. అత్తవారింటికి వెళ్ళిన లక్ష్మిని అత్తమామలు హింసించసాగారు. మరింత కట్నం తెమ్మని బలవంతంచేయసాగారు. మరొకవేపు భర్త అనాదరణ. పూర్తి వ్యక్తిత్వమున్న లక్ష్మి ఆ ఇంట్లో ఇమడలేకపోయింది. వారితో దెబ్బలాడి బయటికొచ్చేసింది. అప్పటికే ఆమె గర్భవతి. మళ్ళీ కష్టపడి ఉద్యోగం సంపాదించుకొని పిల్లవాణ్ని కంది. భర్తనుండి విడాకులు తీసుకుంది. ప్రస్తుతం ఒంటరిగా వుంది.

ఆమె స్నేహితురాలైన కమల తల్లిదండ్రుల యొక్క పూర్తి రక్షణలో బొత్తిగా వ్యక్తిత్వం లేకుండా పెరిగింది; ఇంటర్మీడియెట్ ఫెయిలైంది. అప్పటికే ఆమెకి ఒకరిద్దరు బోయ్‌ఫ్రెండ్స్ వున్నారు. తరువాత మూడోవ యక్తిని ప్రేమించే పెళ్ళి చేసుకుంది.

ఆ భర్త ఆమెను చాలా అనురాగంగా చూసుకుటాడు. అత్తా - మామలు కూడా బాగా చూసుకుంటారు. ఆమె యిప్పుడు ముగ్గురు పిల్లల తల్లి. పుట్టింటికొచ్చినా కూడా భర్తగురించే మాట్లాడుతుంటుంది. జీవితం సజావుగా సాగిపోతోంది.

ఈ రెండు ఉదాహరణల్లో, లక్ష్మి తన వ్యక్తిత్వంతో అష్టకష్టాలు పడ్డట్టు, కమల ఏ వ్యక్తిత్వం లేకుండా పెరిగి, భర్త నీడన హాయిగా బ్రతికినట్లు కనబడుతుంది. కాని మీరు యింకొక రకం ప్రాబబులిటీని ఆలోచించి చూడండి.

లక్ష్మికి కమల భర్త, కమలకి లక్ష్మి భర్త వచ్చారనుకోండి. అప్పుడు లక్ష్మి యిప్పుడున్నంత ఆనందంగానే జీవితం గడుపుతుండేది. కమల మాత్రం భర్త తాగుబోతయి, అంతకుముందే ఒక ఎఫైర్ వున్నవాడై; అత్తమామలు హింసించేవారైతే ఆత్మహత్య చేసుకుని చనిపోయుండేది.

కాబట్టి అదృష్టం అనేది అన్నిటికన్నా చివరగా జీవితగమ్యాన్ని నిర్దేశించేది. అది బలమైంది. మనిషి తన వ్యక్తిత్వం ద్వారా అదృష్టాన్ని కూడా ఛాలెంజ్ చేయగలడు.

లక్ష్మి అన్ని కష్టాలు వచ్చినా కూడా తన పిల్లవాణ్ని పెంచుకుంటూ, మరొకరెవరైనా మంచివాడ్ని తన జీవితంలోకి ఆహ్వానించడానికి ఎదురుచూస్తుంది. కమల ఆనందంగా వుంటే వుండవచ్చు. కానీ ఆ ఆనందంలో ఆమె చేసిందేమీ లేదు. అంతా దేవుడు చేసింది మాత్రమే వుంది. దేవుడిమీద ఆధారపడి సుఖంగా బ్రతికే మనుష్యుల సంఖ్య రోజు రోజుకీ తగ్గిపోతుంది కాబట్టి మనం వ్యక్తిత్వాన్నే నమ్ముకోవాలి.

అధ్యాయం - 4
పిల్లలు - భవిష్యత్తు

రోజురోజుకీ మనిషి జీవితం సంక్లిష్టమౌతోంది. ఈ తరం పిల్లలు కాబోయే తరపు యువకులుగా మారే సమయానికి మనిషి తన మనుగడకోసం, ఆనందం కోసం మరింత కష్టపడవలసి వస్తుంది. ధరల పెరుగుదల, టెర్రరిజం, సంకుచిత తత్వం మొదలైనవన్నీ రోజురోజుకీ పెరిగిపోతున్నాయి.

ఈ వాతావరణంలో ఆనందంగా బతకడం అన్న సంగతి పక్కన పెడితే, కనీసం బతకడం కూడా కష్టసాధ్యమవుతుంది. అటువంటి పరిస్థితుల్లో మన పిల్లలను ఈ ప్రపంచంమీదికి తెచ్చినందుకు, మిగతా వారికన్నా కొంతయినా ఆనందంగా బతికేలా చెయ్యడం తల్లిదండ్రులుగా మన కర్తవ్యం.

జీవితం అంటే పేపరుమీద దేన్నైనా కాపీ చేయడం కాదు. ఎన్నో ట్రిక్స్ కావాలి. లౌక్యం వుండాలి. ఆత్మవిశ్వాసం కావాలి. ఒక్కోసారి మనకి తగిలిన ఎదురు దెబ్బలనే మన విజయపు సోపానాలుగా మార్చుకోవాలి. పెరట్లో ఒక చెట్టు వేస్తేనే దానికి రోజూ నీరుపోసి, చిగురు వేసిందా లేదా, ఎదుగుతోందా అని పరిశీలిస్తాం. ఎరువులువేస్తాం. పురుగుల మందు చల్లుతాం. అటువంటిది పిల్లలని పెంచవలసి వచ్చినప్పుడు వాటినెలా పరిష్కరించుకోవాలో, సమస్యలని ఏ విధంగా ఎదుర్కోవాలో, జీవితంలో ఆనందాన్ని ఎలా అనుభవించాలో, తప్పులెందుకు చెయ్యకూడదో, మంచిలో వుండే ఆనందం ఏమిటో - ఇవన్నీ మనం చిన్నప్పుడే వాళ్ళకి తెలియచేయాలి. పిల్లలు మొక్కల్లాంటివాళ్ళు. మనం బాగా పోషిస్తే, బాగా పెరుగుతారు. లేకపోతే దుర్వ్యసనాల పురుగుపట్టి పాడవుతారు.